

KARIN
SLAUGHTER
ZOENOFFER

Vertaling Ineke Lenting

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2002 by Karin Slaughter
Oorspronkelijke titel: *Kisscut*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2003 Ineke Lenting
Omslagontwerp: Marry van Baar
Omslagbeeld: © Vasilina Popova / Getty Images
Foto auteur: © Alison Rosa
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0425 9
ISBN 978 94 027 5888 7 (e-book)
NUR 305
Eerste druk januari 2020

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

EEN

‘Dancing Queen,’ mompelde Sara Linton op de klanken van de muziek, terwijl ze zich voortbewoog over de rolschaatsbaan. ‘Young and sweet, only seventeen.’

Links van haar hoorde ze een verwoed geklik van wieltjes. Ze draaide zich om en kon nog net op tijd een klein kind opvangen voor het tegen haar aan knalde.

‘Justin?’ vroeg ze toen ze het zevenjarige joch herkende. Ze hield hem bij de kraag van zijn shirt overeind terwijl zijn enkels wiebelden boven zijn in-lineskates.

‘Hoi, dokter Linton,’ bracht Justin er naar adem happend uit. Zijn helm was te groot voor zijn hoofd, en hij duwde het ding telkens naar achteren terwijl hij naar haar probeerde op te kijken.

Sara beantwoordde zijn glimlach en het kostte haar moeite niet in lachen uit te barsten. ‘Hallo, Justin.’

‘U vindt dat vast mooie muziek, hè? Mijn moeder vindt het ook mooi.’ Hij stond haar openlijk aan te staren, met zijn lippen iets uit elkaar. Zoals de meesten van Sara’s patiëntjes scheen Justin enigszins geschokt te zijn haar buiten de kliniek aan te treffen. Soms vroeg ze zich af of ze dachten dat ze daar in het souterrain woonde en zat te wachten tot ze verkouden werden of koorts kregen zodat ze hen kon behandelen.

‘Trouwens,’ zei Justin terwijl hij zijn helm weer naar achteren duwde, waarbij hij met zijn elleboogbeschermer tegen zijn neus sloeg. ‘Ik zag u meezingen.’

‘Kom eens,’ zei Sara, en ze boog zich voorover om zijn kinband recht te trekken. De muziek op de baan stond zo luid dat Sara de bas door de plastic gesp heen voelde trillen toen ze hem strak trok onder zijn kin.

‘Bedankt,’ schreeuwde Justin, en om de een of andere reden legde hij zijn beide handen boven op de helm, alsof hij ze daar wilde laten rusten. Door deze manoeuvre raakte hij uit zijn evenwicht en wankelend klampte hij zich vast aan Sara’s been.

Weer greep Sara hem bij zijn shirt en ze voerde hem mee naar de veiligheidsreling die langs de rand van de baan liep. Nadat ze zelf een paar in-lineskates had uitgeprobeerd, had ze om een stel ouderwetse rolschaatsen, van het soort met vier wielletjes, gevraagd, want ze wilde liever niet in aanwezigheid van de halve stad op haar gat vallen.

‘Wauw,’ giechelde Justin, en zoekend naar steun wierp hij zijn armen over de reling. Hij keek naar haar rolschaatsen. ‘Wat een grote voeten hebt u!’

Sara bekeek haar schaatsen en voelde een golf van gêne door zich heen gaan. Sinds haar zevende werd ze geplaagd met haar grote voeten. Ook al had ze het bijna dertig jaar moeten aanhoren, toch zou ze zich nog steeds het liefst met een kom chocoladeijs onder haar bed verstoppen.

‘U hebt jongensschaatsen aan!’ gilte Justin, en hij liet de reling los om naar haar zwarte rolschaatsen te wijzen. Sara ving hem op net voor hij de grond raakte.

‘Liefje,’ fluisterde ze beleefd in zijn oor. ‘Denk hier nog maar eens aan terug als het weer tijd is voor je prik.’

Er kon nog net een glimlachje voor zijn kinderarts af. ‘Ik moet geloof ik weer naar mijn moeder,’ mompelde hij, en handje over handje schoof hij weg langs de reling, waarbij hij af en toe een behoedzame blik over zijn schouder wierp om zich ervan te verzekeren dat Sara niet achter hem aan kwam.

Ze sloeg haar armen over elkaar en leunend tegen de reling keek ze hem na. Sara was dol op kinderen, een eigenschap die de meeste kinderartsen met elkaar gemeen hadden, maar er viel iets voor te zeggen om haar vrije zaterdagavond niet in hun midden door te brengen.

‘Is dat je vriendje?’ vroeg Tessa, die naast haar tot stilstand kwam.

Sara schonk haar zus een norske blik. ‘Hoe was ik hier ook weer verzeild geraakt?’

Tessa probeerde te glimlachen. ‘Omdat je van me houdt?’

‘Inderdaad,’ antwoordde Sara op sarcastische toon. Aan de overkant van de baan bespeurde ze Devon Lockwood, Tessa’s nieuwste vriendje, die eveneens werkzaam was in het loodgietersbedrijf van de familie

Linton. Devon voerde zijn neefje het kinderbaantje rond terwijl zijn broer toekeek.

‘Zijn moeder kan me niet uitstaan,’ mompelde Tessa. ‘Ze kijkt me heel vuil aan telkens als ik bij hem in de buurt kom.’

‘Zo gedraagt papa zich ook als het om ons gaat,’ hielp Sara haar herinneren.

Devon zag hen kijken en zwaaide.

‘Hij kan goed met kinderen overweg,’ merkte Sara op terwijl ze zijn groet beantwoordde.

‘Hij kan goed met zijn handen overweg,’ zei Tessa zachtjes, bijna alsof ze het tegen zichzelf had. Ze wendde zich weer tot Sara. ‘Nu we het er toch over hebben, waar is Jeffrey?’

Zelf vroeg Sara zich dit ook af en ze wierp een blik over haar schouder naar de ingang. Ze zou bovendien weleens willen weten waarom het haar iets kon schelen of haar ex-man al dan niet kwam opdagen. ‘Ik weet het niet,’ antwoordde ze. ‘Sinds wanneer is het zo druk in deze tent?’

‘Het is zaterdagavond en het footballseizoen is nog niet begonnen; wat valt er anders te doen?’ vroeg Tessa, maar ze liet Sara niet op een ander onderwerp overgaan. ‘Waar is Jeffrey?’

‘Misschien komt hij wel niet.’

Aan de manier waarop Tessa glimlachte, zag Sara dat ze nog net op tijd een valse opmerking inslikte.

‘Toe dan, zeg het maar.’

‘Ik wou helemaal niks zeggen,’ zei Tessa, en Sara wist niet of ze stond te liegen.

‘We zien elkaar af en toe, meer niet.’ Sara zweeg en vroeg zich af wie ze probeerde te overtuigen, Tessa of zichzelf. Ze voegde eraan toe: ‘Het is niet eens serieus.’

‘Weet ik.’

‘We hebben elkaar nog nauwelijks gekust.’

Berustend stak Tessa haar handpalmen omhoog. ‘Weet ik,’ herhaalde ze, met een grijns op haar lippen.

‘Gewoon een paar afspraakjes. Dat is alles.’

‘Je hoeft mij niet te overtuigen.’

Kreunend leunde Sara achterover tegen de reling. Ze voelde zich dom, eerder een puber dan een volwassen vrouw. Twee jaar daarvoor was ze van Jeffrey gescheiden, nadat ze hem had betrapt met de bazin van het plaatselijke naambordenatelier. Waarom ze het contact met hem weer had hersteld, was voor Sara zelf een even groot raadsel als voor haar familie.

De eerste tonen van een romantische song klonken en het licht werd getemperd. Sara zag hoe de spiegelbol van het plafond naar beneden zakte en over de hele baan vierkantjes van licht verspreidde.

‘Ik moet even naar het toilet,’ zei ze tegen haar zus. ‘Let jij op of Jeff komt?’

Tessa wierp een blik over Sara’s schouder. ‘Er ging zojuist iemand naar binnen.’

‘Ze hebben tegenwoordig twee wc’s.’ Sara wilde net naar het dames-toilet lopen toen ze een groot tienermeisje naar binnen zag gaan. Ze herkende Jenny Weaver, een van haar patiënten. Ze zwaaide, maar het meisje zag haar niet.

Tessa mompelde: ‘Hopelijk kun je het nog even ophouden.’

Fronsend zag Sara een andere tiener, die ze niet herkende, achter Jenny aan het toilet betreden. Als het zo doorging, zouden haar nieren het nog begeven voor Jeffrey arriveerde.

Tessa gaf een knikje in de richting van de ingang. ‘Over groot, donker en knap gesproken.’

Een dwaas glimlachje verscheen rond Sara’s lippen toen ze Jeffrey naar de rolschaatsbaan zag lopen. Hij had nog steeds zijn werktenu aan, een antracietkleurig pak met een bordeauxrode das. Hij was commissaris van politie in Grant County en kende de meeste aanwezigen. Hij wierp een blik om zich heen, om haar te zoeken, veronderstelde Sara, en bleef hier en daar staan om handen te schudden. Ze weigerde ook maar iets te doen om zijn aandacht te trekken terwijl hij zich een weg door de menigte baande. In dit stadium van hun relatie mocht Jeffrey wat haar betrof al het werk verrichten.

Sara had Jeffrey ontmoet tijdens een van de eerste zaken waaraan ze

als gemeentelijke lijkschouwer had meegewerkt. Ze had de functie van gerechtsarts op zich genomen om met het extra geld dat ze verdiende haar partner in de Kinderkliniek van Heartsdale te kunnen uitkopen zodra hij met pensioen zou gaan. Ook al had Sara haar schuld aan dokter Barney jaren geleden voldaan, toch had ze de baan niet opgegeven. Ze hield van de uitdaging die de pathologie haar bood. Twaalf jaar geleden was Sara als assistent werkzaam geweest op de eerstehulpafdeling van het Grady Hospital in Atlanta. De overgang van een hectische baan waarbij het vaak een kwestie van leven of dood was, naar de buikpijntjes en voorhoofdsholteontstekingen op de kliniek was een ware schok voor haar geweest. De functie van lijkschouwer vormde een uitdaging die haar geest scherp hield.

Eindelijk kreeg Jeffrey haar in het oog. Hij was bezig Betty Reynolds' hand te schudden, maar hield daar onmiddellijk mee op en trok zijn mondhoeken langzaam omhoog. Hij liet ze echter bezorgd weer zakken toen zijn aandacht opnieuw werd opgeëist door de eigenares van het plaatselijke warenhuis.

Sara kon wel raden waar Betty het over had. Er was de afgelopen drie maanden twee keer in de winkel ingebroken. Betty had een strijdvasthouding aangenomen en hoewel het duidelijk was dat Jeffrey zijn hoofd er niet bij had, bleef ze tegen hem praten.

Ten slotte knikte Jeffrey even. Hij schudde Betty's hand, gaf haar een schouderklopje en sprak waarschijnlijk met haar af dat hij morgen langs zou komen. Hij wist zich van haar los te maken, en met een steelse glimlach op zijn gezicht stapte hij op Sara af.

'Hoi,' zei Jeffrey. Voor ze het wist stond Sara zijn hand te schudden zoals bijna iedereen op de baan dat had gedaan.

'Hallo Jeffrey,' onderbrak Tessa hen, op voor haar doen scherpe toon. Meestal was het Eddie, hun vader, die zo bot tegen hem deed.

Jeffrey schonk haar een verbaasd glimlachje. 'Hoi, Tessie.'

'Ja hoor,' mompelde Tessa terwijl ze zich afzette tegen de reling. Bij het wegschaatsen keek ze achterom en wierp Sara een veelbetekenende blik toe.

'Wat moest dat voorstellen?' vroeg Jeffrey.

Sara trok haar hand terug, maar hij hield haar vingers net lang genoeg vast om haar te verstaan te geven dat hij het moment bepaalde waarop hij haar losliet. Hij was ook zo verdomd zeker van zichzelf. Meer dan al het andere sprak juist deze eigenschap van hem Sara op een heel fundamenteel niveau aan.

Ze sloeg haar armen over elkaar en zei: 'Je bent aan de late kant.'

'Ik kon maar moeilijk weggkomen.'

'Is haar man de stad uit?'

Hij schonk haar dezelfde blik waarmee hij getuigen aankeek van wie hij wist dat ze logen. 'Ik moest nog even met Frank praten,' zei hij, doelend op de rechercheur die aan het hoofd stond van het plaatselijke team. 'Ik heb tegen hem gezegd dat hij vanavond de leiding heeft. Ik wil niet dat we door wat dan ook gestoord worden.'

'Waarbij dan?'

Weer speelde die glimlach rond zijn mondhoeken. 'O, ik was van plan je vanavond te verleiden.'

Ze lachte en week terug toen hij zich naar voren boog om haar te kussen.

'Kussen gaat meestal beter als de lippen elkaar raken,' opperde hij.

'Niet waar mijn halve praktijk bij staat,' bracht ze hiertegen in.

'Kom mee dan.'

Tegen beter weten in dook Sara onder de reling door en pakte zijn hand. Hij trok haar mee naar het achterste gedeelte van de baan in de buurt van het toilet en dook een hoek in waar niemand hen kon zien.

'Zo beter?' vroeg hij.

'Ja,' antwoordde Sara terwijl ze op Jeffrey neerkeek, want op rolschaatsen was ze een centimeter of vijf groter dan hij. 'Veel beter. Ik moet trouwens heel nodig naar de wc.'

Ze zette zich in beweging, maar hij hield haar tegen en legde zijn handen om haar middel.

'Jeff,' zei ze, maar ze was zich ervan bewust dat ze niet bepaald dreigend klonk.

'Je bent zo mooi, Sara.'

Als een tiener rolde ze met haar ogen.

Hij lachte en deed een nieuwe poging: 'In gedachten heb ik je de hele nacht gekust.'

'O ja?'

'Ik verlang naar je smaak.'

Ze probeerde verveeld te klinken. 'Het is nog altijd Colgate.'

'Die smaak bedoelde ik niet.'

Haar mond viel open van verbazing, en hij glimlachte, blijkbaar zeer ingenomen met haar reactie. Sara voelde diep in haar binnenste iets tot leven komen en stond op het punt iets te zeggen – ze had geen idee wat – toen zijn pieper ging.

Hij bleef haar aanstaren alsof het gepiep niet tot hem doordrong.

Sara schraapte haar keel en vroeg: 'Moet je die niet beantwoorden?'

Uiteindelijk wierp hij toch maar een blik op de pieper, die aan zijn riem zat geklemd, en mompelde: 'Shit!' toen hij het bericht las.

'Wat is er?'

'Inbraak,' antwoordde hij kortaf.

'Ik dacht dat Frank dienst had.'

'Hij is er voor de kleine dingetjes. Ik moet even naar de telefooncel.'

'Wat is er met je mobiele telefoon gebeurd?'

'Lege batterij.' Jeffrey scheen zijn ergernis weer voldoende onder controle te hebben om geruststellend naar haar te kunnen glimlachen. 'Ik laat deze avond door niks verpesten, Sara.' Hij legde zijn hand tegen haar wang. 'Deze avond is zo belangrijk voor me.'

'Heb je soms een spannend afspraakje na ons etentje?' vroeg ze plaegend. 'Want we kunnen het altijd nog afzeggen als het moet.'

Hij keek haar met samengeknepen ogen aan en draaide zich toen om.

Sara volgde hem met haar blik en terwijl ze achterover tegen de muur leunde, liet ze een sissend 'Jezus Christus' aan haar lippen ontsnappen. Het ging haar verstand te boven dat het hem in minder dan drie minuten gelukt was haar in een volslagen idioot te veranderen.

Ze sprong op toen de deur van het toilet met een klap dichtviel. Daar stond Jenny Weaver, die haar blik nadenkend over de baan liet gaan. De huid van de tiener stak bleek af tegen haar zwarte T-shirt met

lange mouwen. In haar hand droeg ze een donkerrode rugzak, die ze over haar schouder zwaaide toen Sara op haar af schaatste. De tas streek met een wijde boog langs Sara's borst.

'Hola,' zei Sara terwijl ze achteruitweek.

Jenny herkende de kinderarts en keek haar met knipperende ogen aan. 'Sorry,' mompelde ze zachtjes en ze wendde haar blik af.

'Geeft niet,' antwoordde Sara, die overwoog een praatje met haar aan te knopen, want het meisje maakte een aangeslagen indruk. 'Gaat het?' vroeg ze. 'Is alles in orde met je?'

'Ja, mevrouw,' zei Jenny terwijl ze de tas tegen haar borst klemde.

Voor Sara nog iets kon zeggen, liep ze weg.

Sara zag hoe de tiener zich een weg baande door een menigte jongens en meisje die zich bij de hal met de videospelletjes had verzameld. Het licht van de beeldschermen wierp een groene gloed over Jenny's lichaam toen ze zich in een hoek terugtrok. Sara had het gevoel dat er iets mis was, maar ze verkeerde niet in een positie om achter het meisje aan te gaan en haar te vragen wat er aan de hand was. Op die leeftijd was alles een drama. Ze wist hoe het ging met tienermeisjes, en vermoedde dat er een jongen in het spel was.

De lampen gingen weer feller branden toen het romantische nummer was afgelopen en de zoveelste oude rocksong door de speakers daverde met een bas die resoneerde in Sara's borstkas. Ze zag hoe de rolschaatsers op de baan hun tempo opvoerden en ze vroeg zich af of ze zelf ooit zo wendbaar was geweest. Hoewel Skatie's meermalen van eigenaar was veranderd sinds Sara's tienerjaren, was het nog steeds favoriet bij de jeugd van Grant County. Sara had in het weekend menig avondje achter in ditzelfde gebouw doorgebracht, heftig vriend met Steve Mann, haar eerste serieuze vriendje. Hun relatie werd niet zozeer gekenmerkt door hartstocht als door het verbond dat ze waren aangegaan en dat op slechts één doel was gericht: zorgen dat ze uit Grant wegwamen. Tijdens hun eindexamenjaar werd Steves vader geveld door een hartaanval en sindsdien runde Steve de ijzerwinkel van de familie Mann. Inmiddels was hij getrouwd en had hij kinderen. Sara was naar Atlanta gevlucht, om een paar jaar later terug te keren.

En nu was ze vanavond weer hier, in Skatie's, en stond ze te vrijen met Jeffrey Tolliver. Althans, dat was de bedoeling.

Met een schouderophalen keerde Sara zich om en begaf zich naar het toilet. Ze legde haar hand op de deurknop, maar trok hem weer terug toen ze iets kleverigs voelde. Er was weinig licht in dat deel van de rolschaatsbaan en ze moest haar hand vlak bij haar gezicht houden om te zien wat erop zat. Ze rook de geur nog voor ze de substantie herkende. Ze wierp een blik op haar shirt waar Jenny Weavers rugzak langs was gestreken.

Een smalle veeg bloed liep in een boog over haar borst.

TWEE

Het kostte Jeffrey moeite de telefoon niet uit de muur te rukken, maar zijn handen jeukten. Hij haalde diep adem om rustig te worden, draaide het nummer van het bureau en wachtte geduldig terwijl de telefoon een aantal keren overging.

Marla Simms, zijn secretaresse, die tevens parttime op de meldkamer werkte, nam op met: 'Goedenavond, politiebureau Grant County, wilt u even wachten alstublieft?' en nog voor hij kon antwoorden, had ze hem al in de wachtstand geklikt.

Weer ademde hij diep in en hij deed zijn best zijn irritatie in bedwang te houden. Jeffrey dacht aan Sara, die zich nog op de rolschaatsbaan bevond en waarschijnlijk een reden probeerde te bedenken om onder hun afspraakje uit te komen. Telkens als hij een stap in haar richting zette, deed zij twee stappen terug. Hij begreep haar beweegredenen, maar dat betekende niet dat hij er gelukkig mee was.

Jeffrey leunde tegen de muur en voelde hoe het zweet langs zijn rug begon te druppelen. Augustus deed zich in alle hevigheid gelden, en het ongekend warme weer dat Georgia in juni en juli had meegemaakt, leek nu bijna winters. Als hij op sommige dagen de deur uit stapte, voelde het alsof hij door een nat washandje ademde. Hij trok zijn das iets lossen en maakte zijn overhemd aan de bovenkant open zodat hij wat lucht kreeg.

Aan de voorkant van het gebouw klonk een kort, blaffend gelach, en Jeffrey gluurde om de hoek zodat hij het parkeerterrein kon overzien. Een groepje jongens hing rond bij een gedeukte oude Camaro en liet een sigaret van hand tot hand gaan. De telefooncel bevond zich aan de zijkant van het gebouw en Jeffrey werd aan het oog onttrokken door de felgekleurde groengele overkapping. Hij meende dat hij een vleugje marihuana opving, maar wist het niet zeker. Naar hun houding te oordelen, voerden de jongens niet veel goeds in hun schild. Jeffrey herkende dit maar al te goed, niet alleen omdat hij politieman was, maar ook

omdat hij met een vergelijkbaar groepje had opgetrokken toen hij zelf zo oud was.

Hij overwoog net of hij op ze af zou stappen toen Marla zich met een klik aandiende.

‘Goedenavond, politiebureau Grant County, bedankt voor het wachten. Waarmee kan ik u helpen?’

‘Marla, ik ben het, Jeffrey.’

‘O, hallo, chef,’ zei ze. ‘Sorry dat ik u heb gestoord. Het was vals alarm bij een van de winkels in het centrum.’

‘Welke?’ vroeg hij, en hij dacht weer aan Betty Reynolds, de eigenares van het warenhuis, die hem net de mantel had uitgeveegd.

‘De stomerij,’ zei ze. ‘Die ouwe Burgess heeft het alarm per ongeluk laten afgaan.’

Jeffrey verbaasde zich over Marla, die al een eind in de zeventig was en Bill Burgess oud noemde, maar hij liet het passeren. ‘Verder nog iets?’ vroeg hij.

‘Brad meldde dat er iets in het restaurant aan de hand was, maar ze konden niks vinden.’

‘Wat had hij dan?’

‘Hij zei alleen maar dat hij dacht dat hij iets had gezien, dat was alles. U weet hoe Brad is, die meldt zijn eigen schaduw nog.’ Ze gniffelde even. Brad fungeerde op het bureau als een soort mascotte. Ondanks zijn eenentwintig jaar leek hij eerder een jongen met zijn ronde gezicht en blonde piekhaar. Het rechercheteam maakte er een sport van Brads pet te stelen en op allerlei opvallende plekken in de stad te verstoppen. Vorige week nog had Jeffrey het ding boven op het standbeeld van generaal Lee gezien, dat voor de middelbare school stond.

Hij dacht even aan Sara. ‘Frank heeft vanavond de leiding. Je moet me niet meer oppiepen tenzij er iemand dood is.’

‘Twee vliegen in één klap.’ Weer gniffelde Marla. ‘De lijkschouwer en de commissaris met een en hetzelfde telefoontje.’

Hij probeerde zichzelf voor te houden dat hij van Birmingham naar Grant was verhuisd omdat hij in een kleine stad wilde werken waar iedereen zijn buurman nog kende. Een van de weinige nadelige gevol-

gen was dat iedereen van zijn handel en wandel op de hoogte was. Jeffrey stond op het punt Marla met een kluitje in het riet te sturen, maar zweeg toen hij een luide kreet uit de richting van het parkeerterrein hoorde komen.

Hij stak zijn hoofd om de hoek om te kijken wat er aan de hand was, en op dat moment hoorde hij een meisje gillen: 'Krijg de klere, stomme klootzak die je bent.'

'Chef?' vroeg Marla.

'Blijf aan de lijn,' fluisterde hij, en zijn maag kromp ineen toen hij de woede in de stem van het meisje hoorde. Uit ervaring wist hij dat een hysterische meid het ergste was waar je op zaterdagavond op een parkeerterrein mee te maken kon krijgen. Met jongens wist hij wel om te gaan, het was allemaal haantjesgedrag en in de meeste gevallen wilden die jonge gasten maar al te graag dat je ze tegenhield voor het echt op knokken uitliep. Er was over het algemeen heel veel voor nodig om meisjes op stang te jagen en het was nog veel moeilijker om ze weer tot bedaren te brengen. Een woedend tienermeisje was angstaanjagend, vooral als ze een pistool in haar hand had.

'Ik ga je vermoorden, stomme klootzak die je bent,' schreeuwde ze tegen een van de jongens. Zijn vrienden trokken zich snel in een halve cirkel terug zodat de jongen daar in zijn eentje bleef staan, het pistool op zijn borst gericht. Het meisje was nog geen anderhalve meter van haar doelwit verwijderd en terwijl Jeffrey toekeek, zette ze een stap naar voren zodat de afstand tussen hen nog kleiner werd.

'Shit,' siste Jeffrey, en toen hij besepte dat hij de hoorn van de telefoon nog steeds in zijn hand had, beval hij: 'Stuur Frank en Matt onmiddellijk naar Skatie's.'

'Die zitten helemaal in Madison.'

'Dan Lena en Brad,' zei hij. 'Zo voorzichtig mogelijk. Er staat een meisje met een pistool voor op het parkeerterrein.'

Jeffrey legde de hoorn op de haak en voelde hoe zijn lichaam zich spande. Zijn keel zat dichtgeknepen en zijn halsslagader leek wel een kloppende slang. In de loop van enkele seconden schoten duizend dingen door hem heen, maar terwijl hij zijn jasje uittrok en zijn holster op

zijn rug schoof, zette hij al die gedachten van zich af. Met zijn armen iets opzij liep hij het parkeerterrein op. Het meisje wierp een blik in zijn richting zodra hij in haar gezichtsveld kwam, maar haar pistool bleef op de jongen gericht. De mond van het wapen wees omlaag, naar de buik van de jongen, en toen Jeffrey dichterbij kwam, zag hij dat haar hand beefde. Gelukkig had ze haar vinger nog niet rond de trekker.

Jeffrey stelde zich evenwijdig aan het gebouw op. Het meisje stond met haar rug naar de rolschaatsbaan zodat ze het parkeerterrein en de autoweg voor zich had. Hij hoopte dat Lena zo verstandig was Brad het gebouw van de zijkant te laten naderen. Je kon met geen mogelijkheid voorspellen wat het meisje zou doen als ze zich ingesloten voelde. Eén domme vergissing kon de dood van talloze mensen tot gevolg hebben.

Toen Jeffrey nog zo'n zeven meter van de rampplek verwijderd was, zei hij: 'Hé,' luid genoeg om ieders aandacht te trekken.

Het meisje schrok, ook al had ze hem zien naderen. Haar vinger schoof om de trekker. Het pistool was een Beretta .32, een zogenaamde muizendoder, niet bij uitstek een moordwapen, maar je kon er van dichtbij behoorlijk veel schade mee aanrichten. Ze had acht kansen om iemand om te leggen met dat pistool. Als ze goed kon schieten, en dat kon zelfs een aap op die afstand, dan lag het lot van acht mensen nu in haar handen.

'Terug jullie,' zei Jeffrey tegen de jongens die eromheen stonden. Ze aarzelden even voor het goed tot hen doordrong, maar uiteindelijk begaf het groepje zich naar het begin van het parkeerterrein. De marihuana-geur was zelfs op afstand nog doordringend, en aan de manier waarop het beoogde slachtoffer heen en weer stond te zwaaien, kon Jeffrey zien dat hij behoorlijk wat had gerookt voor het meisje hem had overrompeld.

'Ga weg,' zei ze op gebiedende toon tegen Jeffrey. Ze was in het zwart gekleed en de mouwen van haar T-shirt waren tot over haar ellebogen opgestroopt, waarschijnlijk omdat ze het warm had. Ze was nog maar amper een tiener en haar stem klonk zacht, maar ze wist zich heel goed verstaanbaar te maken.

Ze herhaalde haar bevel: 'Ga weg, zei ik.'

Jeffrey week echter niet terug, waarop ze haar blik weer op de jongen richtte en zei: 'Ik ga hem vermoorden.'

Jeffrey strekte zijn handen zijwaarts uit en vroeg: 'Waarom?'

Ze leek verrast door zijn vraag, en dat was ook de reden waarom hij hem had gesteld. Iemand met een wapen in de hand denkt over het algemeen niet al te goed na. De loop van het pistool hing iets naar beneden toen ze het woord tot Jeffrey richtte.

'Zodat hij ermee ophoudt,' zei ze.

'Zodat hij waarmee ophoudt?'

Blijkbaar moest ze haar gedachten daar even over laten gaan. 'Dat gaat niemand wat aan.'

'O nee?' vroeg Jeffrey, waarop hij een stap in haar richting zette en toen nog een stap. Hij bleef op zo'n vijf meter afstand van het meisje staan zodat hij kon zien wat er gebeurde zonder bedreigend op haar over te komen.

'Nee, meneer,' antwoordde ze, en haar beleefdheid stelde hem enigszins gerust. Meisjes die je met 'meneer' aanspraken, schoten geen mensen dood.

'Hoor eens,' begon Jeffrey, en hij zocht naar de juiste woorden. 'Weet je wie ik ben?'

'Ja, meneer,' luidde haar antwoord. 'U bent commissaris Tolliver.'

'Dat klopt,' zei hij tegen haar. 'Hoe zal ik jou noemen? Hoe heet je eigenlijk?'

Ze deed alsof ze de vraag niet had gehoord, maar de jongen kwam in beweging, alsof het kwartje opeens was gevallen in zijn door marihuana benevelde brein. Hij zei: 'Jenny. Ze heet Jenny.'

'Jenny?' vroeg Jeffrey. 'Dat is een mooie naam.'

'N-nou ja,' stamelde Jenny, zo te zien van haar stuk gebracht. Ze herstelde zich echter snel en zei: 'Wilt u alstublieft uw mond houden? Ik wil niet met u praten.'

'Misschien toch wel,' zei Jeffrey. 'Ik heb het idee dat je met een groot probleem zit.'

Ze leek zijn woorden in overweging te nemen, maar richtte het pistool toen weer op de borst van de jongen. Haar hand beefde nog steeds. 'Ga weg of ik vermoord hem.'

‘Met dat pistool?’ vroeg Jeffrey. ‘Weet je eigenlijk wel hoe het is om iemand met een pistool te vermoorden? Weet je eigenlijk wel hoe dat voelt?’ Hij observeerde haar terwijl ze dit verwerkte en wist ogenblikkelijk dat ze het niet in zich had.

Jenny was een forse meid, waarschijnlijk een kilo of twintig te zwaar. Van top tot teen in het zwart gekleed, had ze het voorkomen van zo’n meisje dat zich tot taak heeft gesteld moeiteloos in het landschap op te gaan. De jongen op wie ze het pistool had gericht, was een knappe vent, waarschijnlijk het object van een onbeantwoorde verliefdheid. Toen Jeffrey nog jong was, zou ze een hatelijk briefje in zijn kluisje hebben gelegd. Nu had ze een wapen in haar hand.

‘Jenny,’ begon Jeffrey, die zich afvroeg of het pistool wel geladen was. ‘Waarom proberen we geen oplossing te zoeken? Die vent is al die elende niet waard.’

‘Ga weg,’ herhaalde Jenny, maar haar stem klonk nu minder vast. Met haar vrije hand veegde ze over haar gezicht. Hij beseftte dat ze huilde.

‘Jenny, ik geloof niet...’ Hij zweeg toen ze de veiligheidspal ontgrendelde. De metalen klik sneed als een mes door zijn oor. Hij stak zijn arm achter zijn rug en legde zijn hand op zijn wapen, zonder het te trekken.

Hij probeerde zijn stem zo kalm en redelijk mogelijk te laten klinken. ‘Wat is er eigenlijk aan de hand, Jenny? Laten we erover praten. Zo erg kan het toch niet zijn?’

Weer veegde ze haar gezicht af. ‘Ja, meneer,’ zei ze. ‘Dat is het wel.’

Ze klonk zo kil dat Jeffrey de koude rillingen over zijn nek voelde lopen. Hij moest een huivering onderdrukken toen hij zijn pistool uit de holster trok. Jeffrey haatte wapens, want als politieman wist hij wat voor schade ze konden aanrichten. Hij droeg een wapen omdat het moest, niet omdat hij het zo graag wilde. Tijdens zijn twintig jaar bij de politie was het aantal keren dat hij zijn wapen had getrokken op de vingers van één hand te tellen. Van al die keren had hij twee keer geschoten, maar nooit rechtstreeks op een mens.

‘Jenny,’ probeerde hij nogmaals, en er klonk een zeker gezag door in zijn stem. ‘Kijk me eens aan.’

Ze hield haar blik een eeuwigheid lang op de jongen vóór haar gericht. Jeffrey zweeg om haar het gevoel te geven dat ze de zaak onder controle had. Langzaam liet ze haar ogen in Jeffrey's richting gaan. Haar blik zakte steeds lager tot hij bleef rusten op de negen millimeter die hij langs zijn zij hield.

Ze likte nerveus over haar lippen en het was duidelijk dat ze het gevaar probeerde in te schatten. Weer klonk die vlakke toon toen ze zei: 'Schiet me dan dood.'

Hij dacht dat hij het verkeerd had verstaan. Dat was bepaald niet het antwoord dat hij had verwacht.

'Als u me nu niet doodschiet,' herhaalde ze, 'dan schiet ik hem dood.' Terwijl ze dat zei, richtte ze de Beretta op het hoofd van de jongen. Jeffrey zag hoe ze haar voeten uiteen zette tot ze evenwijdig waren aan haar schouders, en haar vrije hand om de kolf van het pistool legde. Naar haar houding te oordelen had hij met een jongedame te maken die wist hoe ze een wapen moest hanteren. Haar handen beefden niet meer en ze keek de jongen recht in de ogen.

'O, shit,' jammerde hij, en toen liet hij zijn urine lopen, die spetterend op het asfalt neerkwam.

Zodra ze schoot, richtte Jeffrey zijn pistool, maar het schot ging hoog over het hoofd van de jongen heen. Stukken plastic van het uithangbord en de overkapping knalden van het gebouw af.

'Wat was dat?' siste Jeffrey, en hij besepte dat Jenny nog steeds overeind stond enkel en alleen omdat zijn instinct zijn vinger ervan had weerhouden de trekker over te halen. Ze had het midden van de punt op de 'i' in 'Skatie's' geraakt. Jeffrey vroeg zich af hoeveel agenten van zijn team onder een dergelijke druk tot zo'n zuiver schot in staat zouden zijn.

'Dat was een waarschuwing,' zei Jenny, hoewel hij geen antwoord van haar had verwacht. 'Schiet me dan dood,' herhaalde het meisje. 'Schiet me dood of ik zweer bij God dat ik nu een kogel door mijn kop jaag.' Weer likte ze haar lippen af. 'Ik kan het. Ik weet hoe ik hiermee om moet gaan.' Ze gaf een rukje aan het pistool om aan te geven wat ze bedoelde. 'U weet dat ik het kan,' zei ze, en opnieuw ging ze wijdbeens

staan om de terugstoot van de Beretta op te vangen. Ze liet de loop iets van richting veranderen en schoot de komma uit het bord. De mensen op het parkeerterrein vlogen gillend alle kanten op, maar het drong niet tot Jeffrey door. Het enige wat hij zag, was de rook uit de mond van haar pistool.

Toen hij weer lucht kreeg, zei hij: 'Er is een groot verschil tussen een uithangbord en een mens.'

Ze mompelde iets en hij deed zijn uiterste best om haar te verstaan. Ze zei: 'Hij is geen mens.'

Vanuit zijn ooghoeken ving Jeffrey een beweging op. Hij zag meteen dat het Sara was. Ze had haar rolschaatsen uitgetrokken, en haar witte sokken staken scherp af tegen het zwarte asfalt.

'Liefje?' riep Sara, en haar stem klonk schrill van angst. 'Jenny?' zei ze.

'Ga weg,' snauwde Jenny, maar ze klonk kriegel, meer als het kind dat ze eigenlijk was dan als het monster van slechts enkele seconden geleden. 'Alstublieft.'

'Er is niks met haar aan de hand,' zei Sara. 'Ik heb haar net gevonden daarbinnen, en alles is in orde.'

Het pistool weifelde even, maar toen leek Jenny's vastberadenheid het te winnen, want ze liet het wapen weer omhooggaan en richtte het recht tussen de ogen van de jongen. Tegelijk met haar vastberadenheid keerde die vlakke stem terug. 'U liegt,' zei ze.

Eén blik op Sara en Jeffrey wist dat het meisje gelijk had. Sara was geen doorgewinterde leugenaar en haar gezicht was een open boek. Afgezien daarvan kon Jeffrey zelfs op die afstand het bloed zien dat op de voorkant van haar shirt en spijkerbroek zat. Blijkbaar was iemand op de rolschaatsbaan gewond geraakt en mogelijk, waarschijnlijk zelfs, dood. Hij keek weer naar Jenny en nu pas kon hij het zachte meisjesgezicht koppelen aan de dreiging die van haar uitging.

Met een schok beseftte hij dat de veiligheidspal van zijn pistool er nog steeds op zat. Met een klik ontgrendelde hij het wapen terwijl hij Sara met een waarschuwend blik te kennen gaf dat ze uit de buurt moest blijven.

'Jenny?' Sara slikte zichtbaar. Jeffrey had haar nooit eerder op zo'n

zeurderig toontje horen praten; ze klonk nooit neerbuigend als ze het tegen kinderen had. Sara was duidelijk aangeslagen door de ellende die Jenny blijkbaar op de baan had aangericht. Jeffrey had geen idee wat het kon zijn. Er hadden geen schoten geklonken uit de richting van de rolschaatsbaan, en Buell Parker, de ingehuurde veiligheidsagent, had gezegd dat alles in orde was toen Jeffrey even bij hem langs was gegaan. Waar hing Buell trouwens uit, vroeg hij zich af. Was hij binnen om de plaats van een eventueel misdrijf af te zetten en te zorgen dat niemand naar buiten ging? Wat had Jenny daar op de rolschaatsbaan uitgespookt? Jeffrey had er op dat moment alles voor over om het schouwspel pal voor zijn neus even stil te zetten zodat hij kon gaan kijken wat er precies was gebeurd.

Hij laadde de negen millimeter door. Met een ruk draaide Sara haar hoofd om toen ze het geluid hoorde, en ze stak haar hand naar hem uit, met de palm naar beneden, alsof ze wilde zeggen: Nee, rustig maar. Niet doen. Hij keek over haar schouder naar de ingang van de rolschaatsbaan. Hij had een hele verzameling toeschouwers verwacht, met hun neuzen tegen het glas gedrukt, maar de deuropening was leeg. Het leek wel of er binnen iets was gebeurd wat nog interessanter was dan het tafereel dat zich voor zijn ogen afspeelde.

Sara deed een nieuwe poging en zei: 'Het gaat goed met haar, Jenny. Kom maar kijken.'

'Dokter Linton,' zei Jenny met haperende stem. 'Praat alstublieft niet meer tegen me.'

'Schatje,' antwoordde Sara, en haar stem klonk even onvast als die van Jenny. 'Kijk me eens aan. Kijk me alsjeblieft aan.' Toen het meisje niet reageerde, zei Sara: 'Er is niks met haar aan de hand. Ik zweer dat er niks met haar aan de hand is.'

'U liegt,' zei Jenny. 'Jullie zijn allemaal leugenaars.' Ze richtte haar aandacht weer op de jongen. 'En jij bent de ergste leugenaar van allemaal,' zei ze tegen hem. 'Voor mijn part verbrand je in de hel voor wat je hebt gedaan, klootzak die je bent.'

De jongen antwoordde in een vlaag van woede, en het speeksel vloog uit zijn mond. 'Dan kom ik jou daar vast wel tegen, kreng.'

Jenny's stem werd opeens kalm. Er leek een soort uitwisseling plaats te vinden tussen haar en de jongen, en toen ze antwoordde, klonk ze als een kind. 'Dat weet ik.'

Vanuit zijn ooghoeken zag Jeffrey Sara een stap naar voren zetten. Hij keek toe terwijl Jenny mikte langs de korte loop van het pistool, dat ze op één lijn bracht met het hoofd van de jongen. Daar stond het meisje, roerloos, en wachtte. Haar handen beefden niet, haar lip trilde niet en ze toonde niet de minste aarzeling. In tegenstelling tot Jeffrey leek ze volledig te berusten in de taak die ze zich had gesteld.

'Jenny...,' begon Jeffrey, in een poging een uitweg te vinden. Hij was niet van plan een jong meisje neer te schieten. Geen denken aan dat hij dit kind neer zou schieten.

Jenny keek over haar schouder en Jeffrey volgde haar blik. Eindelijk arriveerde er een politieauto. Lena Adams en Brad stapten uit, hun wapens getrokken. Ze stelden zich in driehoeksformatie op, geheel volgens het boekje, met Jeffrey voorop.

'Schiet dan,' zei Jenny, terwijl ze haar pistool recht op de jongen richtte.

'Weg met die wapens,' liet Jeffrey zijn mensen weten. Brad volgde zijn bevel op, maar hij zag Lena aarzelen. Hij keek haar doordringend aan en stond op het punt zijn bevel te herhalen toen ze uiteindelijk haar wapen liet zakken.

'Ik doe het,' mompelde Jenny. Ze stond onwaarschijnlijk stil, en Jeffrey vroeg zich af wat het meisje bezielde dat ze deze situatie met zo'n grote gelatenheid onderging.

Jenny schraapte haar keel en verklaarde op heldere toon: 'Ik doe het. Ik heb het al eerder gedaan.'

Jeffrey keek Sara vragend aan, maar al haar aandacht was op het jonge meisje met het pistool gericht.

'Ik heb het al eerder gedaan,' herhaalde Jenny. 'Schiet me dood of ik vermoord hem en dan schiet ik mezelf daarna evengoed dood.'

Voor het eerst die avond maakte Jeffrey een inschatting van zijn schietkans. Hij probeerde zijn brein ervan te overtuigen dat ze een duidelijk gevaar vormde voor de jongen die voor haar stond, ongeacht

haar leeftijd. Als hij haar in haar been of schouder raakte, dan zou ze nog tijd genoeg hebben om de trekker over te halen. Zelfs als Jeffrey op haar romp mikte, bestond de kans dat ze een schot zou lossen voor ze neerviel. Te oordelen naar de hoogte waarop Jenny richtte, zou de jongen dood zijn voor ze zelf de grond raakte.

‘Mannen zijn zo slap,’ siste Jenny terwijl ze mikte. ‘Jullie doen nooit wat jullie moeten doen. Dat zeggen jullie wel, maar jullie doen het nooit.’

‘Jenny...’ smeekte Sara.

‘Ik tel tot vijf,’ liet Jenny hem weten. ‘Eén.’

Met moeite slikte Jeffrey iets weg. Zijn hart bonkte zo luid in zijn oren dat hij het meisje niet hoorde tellen, maar op zijn ogen moest afgaan.

‘Twee.’

‘Jenny, alsjeblieft.’ Sara sloeg haar handen ineem alsof ze wilde bidden. Ze waren donker, bijna zwart van het bloed.

‘Drie.’

Jeffrey richtte. Ze zou het niet doen. Het was onmogelijk dat ze het zou doen. Ze was hooguit dertien. Meisjes van dertien schoten geen mensen neer. Dit was zelfmoord.

‘Vier.’

Jeffrey zag hoe de vinger van het meisje zich spande om de trekker, hij zag hoe de spieren van haar onderarm in slowmotion bewogen toen ze haar vinger aantrok.

‘Vijf!’ gilte ze, en de aderen in haar hals zwollen op. ‘Schiet me dan dood, godverdomme!’ beval ze terwijl ze zich schrap zette voor de terugstoot van de Beretta. Hij zag hoe haar arm zich spande en haar pols zich vastzette. De tijd verliep zo traag dat hij het aantrekken van haar spieren langs haar onderarm kon volgen toen ze haar vinger rond de trekker klemde.

Ze gaf hem nog één laatste kans en schreeuwde: ‘Schiet dan!’

En hij schoot.